

skulde tvinge Folk til at gaa til Banker og den Slags Instituter, for at de kunde lægge Pengene ud, idet man ikke kan faae Udsettelsen besørget paa anden Maade. Nu er det ganske vist, at det er netop den Fare, som vi have søgt at undgaa ved at sætte de tre Maaneder, thi oprindelig var Forslaget affattet saaledes, at det var ganske simpelt og tydeligt og nemt. Naar man samtidig med, at man indleverede den gamle Obligation til Udsettelse, fik den nye læst, ere alle Vanskeligheder løste med eet Slag. Men Hovedvanskeligheden er, at maaste ikke en Tyvendedel af de Folk, som skulle have Rytte af Loven, faae Rytte af den; thi det vil i mangfoldige Tilfælde hælde, at Folk ikke kunne møde med den tvitterede Obligation, og alle store Pengeninstituter, Overformyndieret, Legatmidler, Fideikommissjer osv. tage selvfølgerlig ikke imod de mafulerede Obligationer. De modtage dem med Retsanmærkninger, og naar man saa kommer med de tvitterede Obligationer, kunne de betale Pengene ud. Men der er altsaa den Tid, der maa forløbe, inden Obligationen er læst osv., expederet, indleveret til Pengeninstitutet, og Pengene ere modtagne; thi først da kan den gamle Obligation læses til Udsettelse. Jeg vil sige, at det gjør Sagen saa indviklet, at jeg tror, at det vil gjøre det fuldstændig umuligt, at det, som det ærede Medlem fra Mariager mente, kan ske samtidig. Eller han har maaste ment, at der ikke behøvedes en Tidsgrensdse? Men saa have vi den anden Vanskelighed, at disse Obligationer blive ved at løbe og løbe, uden at blive stemplede, skjøndt de ere stempelpligtige. Der maa være en Tidsgrensdse, hvis der ikke skal komme fuldstændig Konfusion. Jeg tror, at det bliver nødvendigt, at der fra Finantsministeriets eller Justitsministeriets Side bliver sendt en Instrug til Herredsfogderne eller de Embedsmænd, som have dette under sig, om, at naar en saadan Obligation, som skal være stempelfri, indleveres, skal den have Paategning om, at den er stempelpligtig inden den og den Dato, thi ellers tror jeg nok, at Publikum i mange Tilfælde vil blive konfunderet, maaste glemme Fristen, og der vil overhovedet komme mange forskjelliges Ordener. Men sker det, ser jeg ikke, at der er nogen egentlig praktisk Vanskelighed derved, saa kan Obligationen indleveres, Pengene modtages, og den gamle

kan derefter komme til Udsettelse. Hvad Spørgsmaalet om 2 eller 1 Mars Finantsperiode angaar, er det klart, at hvis Finantsministeren lægger overordentlig megen Vægt paa det, maa Resultatet blive, at vi foretrække 1 Mar fremfor 2, og jeg er ogsaa principielt enig med den høitærede Finantsminister i, at det er rigtigt kun at knytte den Slags Untagelseslove til 1 Mar, navnlig naar man ikke veed, om Redaktionen er saa heldig, at det kan blive ved at gaa uden Forandring. Men det er ganske vist, som det blev sagt af den ærede Ordfører, at det vil blive en Gene for mange Mennesker, som skulle bestemme sig i Løbet af Finantsaaret, at de ikke vide, om de kunne regne paa Stempelfrihed eller ikke, og kunde det lade sig gjøre at tage en toaarig Periode, tror jeg, at den høitærede Finantsminister vil erhverve sig Tak hos alle dem, som have arbejdet i denne Sag. — Hvad det Punkt angaar, som det ærede Medlem fra Nykjøbing (Clausen) berørte, nemlig angaaende Kreditforeningsobligationer, forekommer det mig, at der er ikke Andet at svere dertil, end at ingen Lov kan skrives saaledes, at alle Tilfælde kunne komme ind under den, og vil man benytte sig af de gunstige Konjunkturer paa en saadan Maade, at man maaste vil lade Martinger gaa hen — der er jo ingen Grændser for, hvor lang Tid man vil lade gaa hen, inden et Pengemellemværende bliver afgjort, man maa jo finde sig i saa Meget — maa de, som ville spekulere i de gunstige Konjunkturer paa denne Maade — det er en Finantsoperation, som ikke ligger for de fleste — gaa den simple og jævne Vej og derved undgaa Stempel. Jeg tror ikke, at man kan faae dette Tilfælde med, uden at vi faae denne Untagelseslov frem paa en saadan Maade, at der bliver almindelig Forvirring.

Schiøtz: Jeg maa først bemærke til den ærede Finantsminister, at det forekommer mig umuligt at scribe en Lov, som baseres paa Folks gjensidige Godmodighed og paa den Tillid, der undertiden vises, men som man ikke kan forlange, at Folk skulle vise. Særlig i disse daarlige Tider, som vi have for Dieblittet, og som det ogsaa er Lovforslagets Hensigt at bøde noget paa, er dette virkelig en høist mærkelig Fordring at stille til Folks Godmodighed i Pengesager, at de skulle